

[Vagn Bro.]

navnlig er tale om søfolk fra udenlandske skibe. Kan vi på dette punkt gøre noget, tror jeg, vi alle vil være med.

Derimod er jeg principielt ikke enig med det ærede medlem frk. Helga Pedersen i, at man skulle gøre marketenderierne til afholdsforetagender; det må jeg gå imod, men vi kan drøfte spørgsmålet om den koncentrerede alkohol. Jeg vil dog sige, at jeg synes, det er forkert i et land, der dog har arbejdet sig frem ad andre veje end forbudets, at indføre så strenge regler. Jeg må erkende, at der er noget, der generer mig, hvis en smed, der slider i det i sine otte timer ude på Burmeister & Wain eller et andet sted, ikke skulle kunne få en enkelt bajer i marketenderiet. Jeg kan være med til at begrænse misbrug, men det andet finder jeg lidt i disharmoni med forhandlingen her, der har været et udtryk for, at vi alle vil kæmpe for større ædruelighed, men ikke vil gå forbudets vej.

Weikop: Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen var lidt — forstod jeg — utilfreds med, at jeg egentlig mente, at der ikke skulle være nogen antalsbegrænsning, og, som jeg sagde i mit første indlæg, hvis der skulle være en antalsbegrænsning, skulle den være meget rummelig. Det gav det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen anledning til at komme med nogle bemærkninger om verdensrekord i drikkeri og om, at han ikke ville være med til at fremme drikkeriet. Det vil jeg heller ikke. Men det ses tydeligt og klart af tallene i alkoholkommissionens betænkning, at antalsbegrænsningen ikke har haft nogen betydning. En by som København var f. eks. i 1951 efter vedtægten berettiget til at have 1 391 beværtninger, og den havde kun 1 149. Så er det, jeg siger: udviklingen viser, at antalsbegrænsningen ikke har haft nogen betydning, for så ville antallet af beværtninger have været i toppen af, hvad der var mulighed for, så havde folk stået i kø for at få bevilling. Der er altså blevet færre værtshuse — hvad også det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen var inde på — og når det er tilfældet, mener jeg ikke, at man behøver nogen antalsbegrænsning; og hvis der ende-

lig skal være en antalsbegrænsning, må den være meget rummelig. Jeg skal ikke nu komme ind på tallene. Der står i kommissionsbetænkningen, at beværtningernes antal er gået ned i forhold til indbyggerantallet. Tabellen på side 57 i kommissionsbetænkningens anden del viser f. eks., at en så udmærket by som Roskilde i 1925 havde 542 indbyggere pr. bevilling, og nu har den 1 013 indbyggere pr. bevilling. Der viser sig i det hele taget her en stærkt nedadgående tendens. På dette grundlag kom jeg med mine bemærkninger om dette forhold.

Jeg var egentlig meget glad for, at den højtærede minister sagde, at jeg lagde noget forkert i bemærkningen i kommissionsbetænkningen om, at overbevillingsnævnet var neutralt, når jeg deraf udledte, at bevillingsnævnene ikke var neutrale; ministeren sagde, at det måtte man ikke lægge deri. Jeg er meget glad for den udtalelse; den højtærede handelsminister har altså tillid til bevillingsnævnene. Men jeg blev alligevel lidt betænkelig, da den højtærede minister derefter sagde: ja, men overbevillingsnævnet træffer jo afgørelser uden påvirkning fra lokale kræfter. Hvis der deri ligger, at de lokale bevillingsnævn lader sig påvirke af lokale kræfter, er jeg omtrent lige vidt. Men når vi kommer til udvalgsforhandlingen, håber jeg, det vil vise sig, at den højtærede minister har tillid til, at de lokale nævn er så neutrale, at de i alle henseender kan træffe uvildige afgørelser.

Jeg skal ikke komme ind på spørgsmålet om Nyhavn, selvom det kunne være fristende, efter at det ærede medlem frk. Helga Pedersen har fremsat nogle bemærkninger derom. Man kan sige mange ting om Nyhavn, og der er selvfølgelig forhold dernede, der er meget uheldige. Det ærede medlem frk. Helga Pedersen foreslog, at justitsministeren, handelsministeren og magistraten skulle sætte sig ved et sluttet bord — jeg var lige ved at sige: et sluttet, afgiftspligtigt bord — og tale om tingene. Ja, det kan de selvfølgelig godt gøre, men hvis de ikke kan benytte sig af lovmæssige midler, hjælper det ikke så forfærdelig meget, at de sidder ved det sluttete bord. Imidlertid vil den bestemmelse i lovforslaget, der går ud på, at bevillinger kun kan flyttes med de lokale bevillings-